

gekozenen willen laten begaan en niet willen belemmeren door beslissingen in zaken van stedelijk belang aan anderen op te dragen. Slechts de provisioneele representanten van het volk van Holland in hun geheel konden, volgens het oordeel der kleine commissie, over het verschil uitspraak doen; ook wees zij er nog op, dat de leden der commissie pas vijf weken in de stad waren en dat de raad al bijna een jaar in functie was. De raad nam het standpunt der kleine commissie als het zijne aan en droeg haar op, aan de personeele commissie een mededeeling in bovengenoemden geest te gaan doen, waarbij zij moest verklaren, dat de raad wel bereid was toe te geven, wat de punten betrof, waarbij hijzelf betrokken was. Dit waren:

1. „het verschil over de sluiting der sociëteit „de Volksvrienden”.

2. „het verschil over het recht van suspensie en demissie der officieren van de schutterij en wel speciaal in het geval der burgers Chandon en Van der Hoeven.”

3. „de vraag of de punten van bezwaar, vervat in een zeker summier, dat aan de commissie door een gedeelte der burgerij is overgegeven, tegen wethouders en raden gegrond of ongegrond zijn.”

De raad wilde bij de zaak der demissiën, dat de personeele commissie slechts zou oordeelen of die „wel of kwalijk” verleend waren; echter wenschte de raad, dat niet geraakt zou worden aan zijn recht om als vertegenwoordigende de geheele burgerij leden der schutterij van hunne posten te ontslaan. Het resultaat van het overleg der kleine met de personeele commissie was, dat de volgende punten behoudens goedkeuring door den raad vastgesteld werden:

1. „dat de commissie genegen was met de gecommiteerden uit wethouders en raden concurrent te handelen omtrent alle zoodanige punten waarin de raad niet was geconcerneerd.”

2. „dat de commissie aan zich zelf bleef reserveeren de beslissingen van alle zoodanige punten, waarin de raad was geconcerneerd, edoch, wat de wijze van uitvoering betrof, was zij genegen met meergemelde gecommiteerden deswegens te confereeren.”